

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 88.322 van 27 juni 2000
in de zaak A. 89.818/VII-20.563.**

In zake : 1. DE VERENIGING VOOR VLAAMSE KLINISCHE
LABORATORIA,
2. de b.v.b.a. ALGEMEEN BIOKLINISCH
LABORATORIUM,
3. André TAVERNIER,
die woonplaats kiezen bij
advocaat A. VAN BRABANT,
kantoor houdende te BRUGGE,
Karel de Stoutelaan 14

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de Minister van Volksgezondheid,
2. de Minister van Sociale Zaken en
Pensioenen,
die woonplaats kiest bij
advocaten R. DEPLA en M. STUBBE,
kantoor houdende te SINT-KRUIS-BRUGGE,
Karel Van Manderstraat 123.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de VERENIGING VOOR VLAAMSE KLINISCHE LABORATORIA, de b.v.b.a. ALGEMEEN BIOKLINISCH LABORATORIUM en André TAVERNIER op 25 februari 2000 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het "koninklijk besluit van 3 december 1999 betreffende de erkenning van de laboratoria voor klinische biologie door de Minister tot wiens bevoegdheid de Volksgezondheid behoort, zoals bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 30 december 1999, editie 2";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 15 mei 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 mei 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad
R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
A. VAN BRABANT, die verschijnt voor de verzoekende
partijen, en van advocaat K. DE BAECKE die, loco
advocaat R. DEPLA verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de
gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste
advies van de Auditeur-generaal;

1. Ontvankelijkheid van de vordering

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt
dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog
geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie
uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een
uitspraak over die exceptie zich slechts zouden

opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

2. Gegrondheid van de vordering

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2.1. Overwegende, wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft, dat de eerste verzoekende partij niet uiteenzet welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel zij persoonlijk lijdt; dat hieronder zal blijken dat een klinisch laboratorium niet aantoont een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te lijden, zodat des te minder is aangetoond dat (de meeste) leden van de eerste verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te lijden;

2.2.2.1. Overwegende dat de tweede verzoekende partij in dit verband in essentie aanvoert dat, als zij haar erkenning verliest of geen nieuwe erkenning bekomt, zij geen enkele activiteit meer kan verrichten, met alle gevolgen vandien;

Overwegende dat de derde verzoeker betoogt dat hij niet meer wordt aanzien als specialist in de klinische biologie, zodat hij niet meer kan fungeren als directeur van de tweede verzoekende partij en ook elders geen verstrekkingen meer zal kunnen uitvoeren op het vlak van de klinische biologie;

2.2.2.2. Overwegende dat de tweede verzoekende partij haar erkenning als klinisch laboratorium niet verliest ten gevolge van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit; dat haar erkenning immers slechts geldig was tot 1 december 1999 en derhalve reeds was verstreken op het ogenblik van het inwerkingtreden van het bestreden besluit;

Overwegende dat gebeurlijk wel zou kunnen worden aangenomen dat de tweede verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan lijden wanneer zij geen nieuwe erkenning meer zou kunnen krijgen, en zij daardoor haar activiteiten niet meer zou kunnen voortzetten;

2.2.2.3. Overwegende dat uit de uiteenzetting van haar middelen blijkt dat de volgende erkenningsvoorwaarden vervat in het bestreden besluit voor de tweede verzoekende partij problematisch zijn :

- in het laboratorium moeten de verstrekkingen voor klinische biologie worden verricht door een beperkt omschreven categorie van mogelijke verstrekkers, met name specialisten in de klinische biologie zoals omschreven in artikel 1, 5°, zijnde personen die voldoen aan de voorwaarden neergelegd in ministeriële besluiten van 15 september 1979 en 3 september 1984;
- elk laboratorium moet minstens beschikken over twee specialisten in de klinische biologie die samen minstens twee full-time equivalenten vormen (artikel 15, § 1, lid 3);
- de specialisten in de klinische biologie en in voorkomend geval de geneesheren-specialisten in de nucleaire geneeskunde worden belast met de opdracht ervoor te zorgen dat door een regelmatig contact met de voorschrijvers een rationeel en adequaat gebruik

wordt gemaakt van de klinisch-biologische testen (artikel 15, § 2, 8°);

Overwegende dat de eerste van de bovenvermelde drie erkenningsvoorwaarden ook deze is waarop de derde verzoeker, apotheker-klinisch bioloog, zaakvoerder en directeur van de tweede verzoekende partij, zijn nadeel stoelt;

2.2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partijen er ten onrechte lijken van uit te gaan dat de derde verzoeker geen verstrekkingen voor klinische biologie meer kan verrichten en niet meer kan worden aanzien als specialist in de klinische biologie in de zin van artikel 1, 5°, van het bestreden besluit, en dit om de volgende redenen :

2.2.2.4.1. Artikel 1, 5°, geeft volgende omschrijving van specialist in de klinische biologie :

"5° Specialist in de klinische biologie :

- de geneesheer-specialist in de klinische biologie erkend overeenkomstig het ministerieel besluit van 15 september 1979 tot vaststelling van de bijzondere criteria voor de erkenning van geneesheren-specialisten, stagemeeesters en stagediensten voor de specialiteit klinische biologie;

- de houder van het wettelijk diploma van apotheker, gemachtigd om verstrekkingen van klinische biologie te verrichten overeenkomstig het ministerieel besluit van 3 september 1984 tot vaststelling van de criteria voor de machtiging en de erkenning van apothekers die bevoegd zijn om verstrekkingen te verrichten die tot de klinische biologie behoren en de erkenning van stagemeeesters en stagediensten voor de specialiteit klinische biologie;

- de houder van het wettelijk diploma van licentiaat in de wetenschappen, groep scheikundige wetenschappen, gemachtigd om analyses van klinische biologie te verrichten overeenkomstig het ministerieel besluit van 3 september 1984 tot vaststelling van de criteria voor de machtiging en de erkenning van licentiaten in de wetenschappen, groep scheikundige wetenschappen".

2.2.2.4.2. De derde verzoeker werd op 12 september 1974 door de bevoegde minister als apotheker gemachtigd tot het verrichten van verstrekkingen die tot de klinische biologie behoren, en dit op grond van het koninklijk besluit van 5 november 1964 tot vaststelling van de voorwaarden voor de machtiging van de apothekers die bevoegd zijn om verstrekkingen te verrichten die tot de klinische biologie behoren.

In het auditoraatsverslag wordt prima facie terecht het standpunt ingenomen dat die machtiging bij gebreke aan een intrekking of een uitdrukkelijke wettelijke of reglementaire bepaling in die zin, haar gelding blijft behouden.

De verwerende partij heeft ter terechtzitting dit standpunt niet betwist.

In de huidige stand van het geding dient dan ook aangenomen te worden dat de derde verzoeker op grond van zijn machtiging van 12 september 1974 gemachtigd blijft verrichtingen op het vlak van de klinische biologie uit te voeren en kan beschouwd blijven als een specialist in de klinische biologie.

Aldus is de vooronderstelling waarop de argumentatie van de derde verzoeker inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gesteund is, niet correct, en toont deze aldus niet aan te voldoen aan de desbetreffende schorsingsvoorwaarde;

2.2.2.5. Overwegende dat kan worden aangenomen dat de verplichting onmiddellijk, zonder overgangstermijn, over te gaan tot de extra-aanwerving van het equivalent van 0,75 klinisch bioloog de tweede verzoekende partij voor moeilijkheden zou kunnen plaatsen;

Overwegende echter dat blijkens het antwoord verstrekt door de minister bevoegd voor de volksgezondheid op een schriftelijke parlementaire vraag van Didier RAMOUDT van 28 januari 2000, voor de laboratoria die niet voldoen aan de desbetreffende

voorwaarde een uitstel zal worden verleend tot 31 december 2000 om een oplossing te vinden;

Overwegende dat dit publiek gemaakte engagement elke redelijk besturende overheid op straffe van schending van het vertrouwensbeginsel bindt; dat de tweede verzoekende partij niet concreet, cijfermatig, aantoont dat die bijkomende aanwerving voor haar financieel zo zwaar zal doorwegen dat haar voortbestaan in het gedrang komt;

Overwegende dat uit de bovenvermelde stellingname van de bevoegde minister blijkt dat om voor al de betrokken laboratoria tot een bestafling van twee full-time equivalenten te komen, er "theoretisch" 26 biologen te kort zijn; dat de minister tevens stelt dat door fusie van kleine laboratoria aan de vraag kan worden tegemoetgekomen; dat bij dit alles bovendien ook rekening moet worden gehouden met hetgeen hierboven werd gewezen met betrekking tot het voort blijven gelden van in het verleden verleende machtigingen tot het uitvoeren van verstrekkingen in de klinische biologie; dat in het licht van al die gegevens de tweede verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit haar voortbestaan in het gedrang dreigt te brengen;

2.2.2.6. Overwegende dat de tweede verzoekende partij in haar betoog niet aangeeft en aantoont in welk opzicht het streven naar een rationeel en adequaat gebruik van de klinisch-biologische testen haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen; dat dergelijk streven als legitiem overkomt en lijkt te primeren op de daarmee gebeurlijk strijdende private financiële belangen van de laboratoria;

2.2.2.7. Overwegende dat aldus geen van de drie verzoekende partijen een moeilijk te herstellen ernstig

nadeel voortvloeiende uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit aantoon;

2.3. Overwegende dat de vaststelling dat aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan, volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig juni tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. LAVRYSEN,	staatsraad,
Mevr.	A.-M. GOOSSENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. GOOSSENS.

M.-R. BRACKE.